

гледа деня, снѣга . . . И Павелъ пакъ погледна къмъ прозореца и се вгледа о снѣжинкитѣ, които като подплашени пеперуди се спущаха отъ небето, виеха се надъ двора и сѣкашъ дирѣха кжде да кацнатъ.

— Мило и ненаситно е да се гледа кога вали снѣгъ! — въздѣхна Павелъ. И пожела да може дълго, много дълго да гледа снѣга . . . Да гледа снѣга и да знае, че не е осъденъ на смъртъ.

— Дано сж отмѣнили присъдата! пожела Павелъ . . . Не искамъ да бжда между хората; азъ съмъ умрѣлъ за всички. Но иска ми се да живѣя за моята радостъ предъ живота.

Павелъ почувствува, че най-голѣмата радостъ е радостта, че ще живѣещъ и че не зна-